

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/112/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124208557
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Július Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:8124208557.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Júliusa Tótha a sudcov JUDr. Mareka Kotoru a JUDr. Lucie Baňackej PhD. v spore žalobcu: Slovenská autobusová doprava Poprad, akciová spoločnosť, so sídlom Wolkerova 466, 058 49 Poprad, IČO: 36 479 560, právne zastúpený: MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Žižkova 22B, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 718 432, proti žalovaným: 1/ A. A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX C. C., 2/ D. E. A., DiS. F., G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, XXX XX C. C., právne zastúpená: LEGES Advisory s.r.o., Pod Urpínom 923/5, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 52 147 762, o návrhu na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia, o odvolaní žalovaných proti výrokom I., II., III., IV., VI. uznesenia Okresného súdu Prešov č.k. 23Cb/96/2024-233 z 31.10.2024, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e uznesenie Okresného súdu Prešov č.k. 23Cb/96/2024-233 z 31.10.2024 v napadnutom I., II., III., IV., a VI. výroku.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením zriadil v prospech žalobcu, na zabezpečenie jeho pohľadávky voči žalovanému v 1. rade vo výške 1.275.024,65 eur z titulu náhrady škody spôsobenej v dôsledku uzavretia Zmluvy o výkone správy autobusovej stanice v Poprade zo dňa 24.05.2023, dodatkov k pracovným zmluvám zamestnancov žalobcu, paralelného výkonu funkcie podpredsedu predstavenstva a výkonu závislej práce žalovaným v 1. rade a uplatnenia nárokov prostredníctvom tretích osôb sudcovské záložné právo k nehnuteľnostiam vo výlučnom vlastníctve žalovaného v 1. rade určených vo výroku I. uznesenia, nehnuteľnostiam v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaného v 1. rade a žalovanej v 2. rade v podiele 1/1 vymedzených vo výroku II. napadnutého uznesenia, záložné právo na obchodný podiel žalovaného v 1. rade v spoločnosti MOVIA s.r.o, so sídlom: Námestie slobody 397/2, 974 01 Banská Bystrica, SR, IČO: 45 256 870 (výrok III. uznesenia), záložné právo na obchodný podiel žalovaného v 1. rade v spoločnosti MODRANSKY & PARTNERS, s. r. o., so sídlom: Námestie slobody 397/2, 974 01 Banská Bystrica, SR, IČO: 55 976 069 (výrok IV. uznesenia). Súd prvej inštancie v zostávajúcej časti návrh zamietol (výrok V. uznesenia) a žalobcovi voči žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok VI. uznesenia).

2. Súd prvej inštancie toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa návrhom zo dňa 09.10.2024 domáhal vydania zabezpečovacieho opatrenia. Návrh odôvodnil tým, že je obchodnou spoločnosťou pôsobiacou na území Slovenskej republiky, kde zabezpečuje pravidelnú prímestskú autobusovú dopravu v regióne Prešovského samosprávneho kraja, ako aj mestskú hromadnú dopravu. Služby poskytované z titulu vlastníckeho vzťahu k autobusovej stanici (ďalej len AS) Poprad predstavujú podstatnú časť príjmov žalobcu.

Žalovaný v 1. rade zastával v období od 10.12.2021 do 21.12.2023 funkciu podpredsedu predstavenstva žalobcu. Z funkcie člena predstavenstva žalobcu bol odvolaný spolu s A. A. I. J. z dôvodu opakovaného,

cieleného a systematického porušovania svojich zákonných povinností, najmä povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, zásadou lojality a zákazom konkurencie. Žalovaný v 1. rade spôsobil žalobcovi škodu veľkého rozsahu tým, že uzatváral zmluvy za zjavne nevýhodných podmienok pre žalobcu, z ktorých profitovali osoby blízke žalovanému v 1. rade, subjekty kontrolované bývalými členmi predstavenstva alebo sám žalovaný v 1. rade, inštruoval zamestnancov žalobcu, aby vykonávali v rámci svojho pracovného pomeru so žalobcom činnosti v prospech tretích osôb, uzatváral dodatky k pracovným zmluvám vybraným zamestnancom, ktoré im založili nárok na neprimerane vysoké odstupné bez akéhokoľvek odôvodnenia, paralelne vykonával funkciu podpredsedu predstavenstva žalobcu a výkonu závislej práce, v dôsledku čoho si uplatňoval nárok na odmenu za výkon totožnej činnosti duplicitne, voči žalobcovi si nárokoval odmenu aj prostredníctvom tretích (právnických) osôb, nad ktorými vykonával kontrolu a obchodné vedenie.

Žalovaný v 1. rade založil konkurenčnú spoločnosť TATRA EXPRESS, s. r. o., IČO: 55 474 381, ktorej personálny substrát tvorí jemu blízka osoba a v mene žalobcu uzatvoril so spoločnosťou TATRA EXPRESS Zmluvu o výkone správy autobusovej stanice v Poprade zo dňa 24.05.2023, ktorou bola AS Poprad prenechaná do výlučnej správy spoločnosti TATRA EXPRESS. Spoločnosť TATRA EXPRESS sa za prenechanie AS Poprad do jej výlučného užívania, vrátane majetkových práv spojených s užívaním AS Poprad zaviazala poskytnúť žalobcovi odplatu vo výške 4.900,- eur bez DPH. Spoločnosť TATRA EXPRESS bola oprávnená fakturovať žalobcovi (ako vlastníkovi AS Poprad), ako aj jeho obchodným partnerom (iným dopravcom) vstupy na AS Poprad a všetky ďalšie služby spojené s užívaním AS Poprad a tieto účtovať do vlastných výnosov. V dôsledku uzatvorenia tejto zmluvy bol teda žalobca povinný uhrádzať spoločnosti TATRA EXPRESS poplatky za vstupy na AS Poprad (t. j. náklady, ktoré by žalobca nemal, keďže je podielovým spoluvlastníkom AS Poprad, pričom druhým spoluvlastníkom je jeho majoritný akcionár) a navyše stratil oprávnenie fakturovať vstupy a služby spojené s užívaním AS Poprad aj svojim obchodným partnerom (iným dopravcom pôsobiacim v príslušnom regióne). Spoločnosť TATRA EXPRESS vystavila žalobcovi do podania návrhu dve faktúry za užívanie AS Poprad, konkrétne faktúru č. 032/2023 za III.Q 2023 v sume 424.619,46 eur a faktúru č. 055/2023 za IV.Q 2023 v sume 453.817,44 eur. Tieto boli počas výkonu funkcií bývalých členov predstavenstva uhradené. Žalobca následne poukázal na ďalšie zjavné nevýhodné ustanovenia tejto zmluvy pre žalobcu a na formálne nedostatky zmluvy, vrátane jej neschválenia dozornou radou a valným zhromaždením žalobcu. Žalobca uviedol, že bývalí členovia predstavenstva previedli takmer všetky majetkové práva žalobcu k AS Poprad na spoločnosť TATRA EXPRESS, ktorú priamo ovládli v súhrnnej výške 976.509,18 eur. Bývalí členovia predstavenstva tiež uzatvorili s vybranými zamestnancami dodatky k pracovným zmluvám, na základe ktorých im bolo priznané odstupné po skončení pracovného pomeru so žalobcom akýmkoľvek spôsobom vo výške 5 násobku, 10 násobku či dokonca 18 násobku priemerného mesačného zárobku zamestnanca. Na základe tohto konania bolo týmto zamestnancom vyplatené odstupné v súhrnnej výške 116.188,72 eur.

Z dôvodu duplicitného odmeňovania žalovaného v 1. rade vznikla žalobcovi škoda vo výške 22.368,- eur. Z dôvodu odmien vyplatených právnickým osobám ovládaným žalovaným v 1. rade vznikla žalobcovi škoda vo výške 370.281,99 eur.

Žalobca uviedol, že žalovaný v 1. rade mu svojim konaním spôsobil škodu v súhrnnej výške 1.275.024,65 eur.

Žalobca v návrhu ďalej uviedol, že zabezpečovacím opatrením nemožno dosiahnuť stav, kedy by toto nahradilo rozhodnutie o priznaní peňažnej náhrady škody spôsobenej konaním žalovaného v 1. rade, je výlučne prostriedkom zabezpečenia nároku žalobcu pre prípad, že v trestnom konaní bude žalobca v postavení poškodeného so svojím nárokom odkázaný na civilný proces. Zriadenie záložného práva k nehnuteľnostiam a iným majetkovým právam vo vlastníctve žalovaných je len akcesorickým vo vzťahu k peňažnej pohľadávke uplatňovanej vo veci samej titulom nároku na náhradu škody voči žalovanému v 1. rade podľa § 294 OBZ.

Žalobca uviedol, že žalovaní sa účelovo zbavujú nehnuteľného majetku s cieľom sťažiť možnosť uspokojenia svojho veriteľa a prevádzajú vlastnícke právo k svojim nehnuteľnostiam. Nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nezasiahne do subjektívnych práv žalovaných nad nevyhnutnú mieru, nakoľko ich nediskvalifikuje z užívania vecí, majetkových práv a majetkových hodnôt, vo vzťahu ku ktorým žalobca navrhuje zriadiť záložné právo.

Nakoľko žalobca navrhol zriadiť zabezpečovacie opatrenie vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, je vo vzťahu k týmto nehnuteľnostiam daná aj pasívna legitimácia žalovanej v 2. rade.

Žalobca deklaroval svoj nárok na náhradu škody prostredníctvom adhézneho konania v trestnom konaní a navrhol, aby súd uložil povinnosť žalobcovi podať žalobu až v nadväznosti na právoplatné rozhodnutie o žalobcovom uplatnenom nároku v trestnom konaní.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 343 odsek 1, 2, 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“), § 344, § 336 ods. 1, 2, 3, 4 a § 324 (ods. 1 CSP).

4. Súd prvej inštancie považoval za osvedčené, že žalobca má spornú peňažnú pohľadávku voči žalovanému v 1. rade titulom nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone funkcie štatutárneho orgánu.

Súd prvej inštancie zároveň považoval za osvedčený stav ohrozenia prípadnej budúcej exekúcie z dôvodu, že žalovaní sa zbavili časti majetku v ich bezpodielovom spoluvlastníctve, zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX F. XXXX, nachádzajúceho sa v katastrálnom území C. C..

Súd prvej inštancie konštatoval, že zriadením záložného práva v prospech žalobcu na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaných za účelom zabezpečenia žalobcom uplatnenej pohľadávky sa posilní pozícia žalobcu ako veriteľa peňažnej pohľadávky, pričom takéto opatrenie zásadným spôsobom nezasiahne do právneho postavenia žalovaných, a teda nevznikne zjavný nepomer z hľadiska rozsahu zabezpečenia oproti výške zabezpečovanej pohľadávky. Negatívne dôsledky ohrozenia exekúcie sú v danom prípade násobené skutočnosťou, že v prípade nedosiahnutia kompenzácie spôsobenej škody si nebude môcť žalobca riadne plniť svoje záväzky vyplývajúce mu z povinnosti zabezpečovať služby vo verejnom záujme (zabezpečovanie hromadnej prepravy osôb v rámci mestskej a prímestskej cestnej dopravy). Súd prvej inštancie preto uzavrel, že samotná výška peňažnej pohľadávky veriteľa (navrhovateľa zabezpečovacieho opatrenia) je nepochybne primeraná vo vzťahu k hodnote zálohu.

Pasívnu legitímáciu žalovanej v 2. rade súd prvej inštancie považoval za danú na základe ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (R 23/1978) a zásah do práv žalovanej vyhodnotil ako zásah nepresahujúci rámec jeho základného práva nadobúdať a vlastniť majetok.

Čiastočne zamietnutie návrhu vo výroku V. uznesenia súd prvej inštancie odôvodnil tým, že po podaní návrhu došlo k prevodu časti nehnuteľností na tretiu osobu.

5. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podali odvolanie obaja žalovaní. Žalovaná v 2. rade podala v zákonnej lehote odvolanie proti výrokom II. a VI. a navrhla, aby odvolací súd uznesenie v napadnutých výrokoch zrušil a konanie voči nej zastavil. Žalovaná v 2. rade odvolanie odôvodnila tým, že v konaní neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie porušil právo na spravodlivý súdny proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a), b), f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

6. Žalovaná v 2. rade v odvolaní uviedla, že právny zástupca žalobcu nebol splnomocnený na podanie návrhu na zriadenie zabezpečovacieho opatrenia voči žalovanej v 2. rade. Predložené písomné plnomocenstvo žalobcu podľa žalovanej v 2. rade nespĺňa formálne náležitosti pre elektronický dokument pre jeho nesúlad s osvedčovacíou doložkou konverzie dokumentu z listinnej do elektronickej formy. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, keď náležite nepreskúmal výšku a právny dôvod domnejšej pohľadávky žalobcu voči žalovanému v 1. rade, primeranosť rozsahu zabezpečovacieho opatrenia, ako aj odôvodnenosť obavy, že exekúcia peňažnej pohľadávky bude ohrozená.

Súd prvej inštancie v napadnutom uznesení len skonštatoval výšku pohľadávky v sume 1.275.024,65 eur, pričom nie je zjavné, aké nároky žalobcu a v akých výškach do tejto sumy započítal. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je preto nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie nezohľadnil, že žalobca si z vystavených faktúr mohol uplatniť nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty z oboch faktúr v sume 146.406,15 eur. Žalovaná v 2. rade tiež za nesprávny označila výpočet škody týkajúci sa údajných duplicitných odplát žalovaného v 1. rade. Súd prvej inštancie neskúmal primeranosť a proporcionalitu zabezpečovacieho opatrenia, rozhodnutie je preto svojvoľné. Súd prvej inštancie pochybil, keď v napadnutom uznesení neuložil žalobcovi podať návrh vo veci samej.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej v 2. rade uviedol, že podľa znenia plnomocenstva bol splnomocnený, aby „zastupoval žalobcu pri všetkých právnych úkonoch priamo alebo nepriamo spojených s uplatňovaním a vymáhaním všetkých a akýchkoľvek práv a nárokov o.i. aj voči žalovanému v 1. rade, ako aj vo všetkých súvisiacich súdnych a mimosúdnych konaniach, nesúladu medzi udelenou

plnou mocou a zaručenou konverziou tohto dokumentu z listinnej do elektronickej formy a odôvodnil ho tým, že plnomocenstvo nebolo predložené na 4 stranách, pretože nebolo skenované aj s prázdnyimi stranami. Preto sa v osvedčovacej doložke uvádza nielen údaj o tom, na ktorej strane a ktorom liste originálu sa bezpečnostný prvok nachádza, ale aj jeho umiestnenie na dokumente v elektronickej podobe. Žalobca poukázal na priebeh trestného konania, v ktorom žalovaný v 1. rade v tom čase vystupoval v pozícii podozrivého. Vo vzťahu k osvedčeniu výšky a právneho dôvodu zabezpečovanej pohľadávky žalobca uviedol, že dôvodnosť vydania zabezpečovacieho opatrenia v tejto veci riadne odôvodnil rozsiahlou argumentáciou a podoprel množstvom dôkazov. Ku uvedeným sa žalovaná v 2. rade nevyjadrila, nakoľko nebola členom štatutárneho orgánu žalobcu, nemá objektívnu možnosť sa k nim vyjadriť. Uviedol, že následkom konania bývalých členov predstavenstva mu vznikla škoda minimálne v rozsahu 1.275.024,65 eur, pričom pri vnútornom audite postupne nadobúda vedomosť o ďalších skutočnostiach a dôkazoch o protiprávnom konaní bývalých členov predstavenstva. Vo vzťahu k námietke neprimeranosti žalobca poukázal na charakter konania o zabezpečovacom opatrení a nemožnosť vykonať znalecké dokazovanie v tomto konaní. Aj keď žalovaná v 2. rade namieťa, že súd nezistil hodnotu nehnuteľností vo vlastníctve žalovaných, sama túto hodnotu neuvádza. Žalobca opätovne zdôraznil, že zriadením záložného práva na predmetné nehnuteľnosti sa nezasiahne do vlastníckych práv žalovaných a poukázal na § 343 ods. 3 CSP, podľa ktorého môže výkon záložného práva nastať až po tom, ako mu bude pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. Súd prvej inštancie uznesením neuložil žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej, a to s ohľadom na prebiehajúce trestné konanie, keďže žalobca si bude svoj nárok na náhradu škody uplatňovať v rámci adhézneho konania. Z hľadiska hmotnoprávnych účinkov má rozhodnutie o nároku poškodeného vydané v adhéznom konaní rovnaký dopad na postavenie jeho účastníkov ako rozhodnutie v civilnom konaní a predstavuje prekážku litispendencie/res iudicatae pre rozhodovanie o nároku na náhradu škody v civilnom konaní.

8. Žalovaná v 2. rade v odvolacej replike zotrvala na svojej argumentácii, že okruh osôb, vo vzťahu, ku ktorým bolo právnemu zástupcovi žalobcu udelené plnomocenstvo je vymedzený taxatívne, a teda právny zástupca žalobcu nemal oprávnenie podať za žalobcu návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia voči žalovanej v 2. rade. Absenciu správne udelenej plnej moci nie je možné v odvolacom konaní odstrániť, zakladá nedostatok procesných podmienok konania ako aj porušenie práva žalovanej v 2. rade na spravodlivý proces. Zotrvala na argumentácii, že žalobca priložil k podanej žalobe skonvertovanú plnú moc, ktorej obsahom je osvedčovacia doložka so zaručenou konverziou, ktorá zakladá rozpor medzi originálnym dokumentom v listinnej podobe a skonvertovaným dokumentom v elektronickej podobe. V pôvodnom listinnom dokumente sa nachádzajú dva bezpečnostné prvky (dva podpisy osôb konajúcich v mene žalobcu), pričom osoba vykonávajúca konverziu uviedla len jeden bezpečnostný prvok. Žalovaná v 2. rade spochybnila vznik škody na strane žalobcu a poprela paralelné odmeňovanie žalovaného v 1. rade za tú istú činnosť. Súd prvej inštancie podľa žalovanej v 2. rade neporovnal skutkové tvrdenia s predloženými dôkazmi. Vo vzťahu k otázke primeranosti zabezpečovacieho opatrenia žalovaná v 2. rade poukázala na to, že v trestnom konaní, vedenom na totožnom právnom základe Okresná prokuratúra Poprad zaistila na účte spoločnosti TATRA EXPRESS, s.r.o. sumu 878.436,90 eur, zároveň bolo vydané zabezpečovacie opatrenie na majetok ďalšej členky predstavenstva žalobcu. V ostatnom zopakovala svoju argumentáciu vo veci.

9. Žalobca v odvolacej duplike zopakoval svoju doterajšiu argumentáciu vo veci, uviedol, že procesné postavenie žalovanej v 2. rade vyplýva z jej hmotnoprávneho postavenia a judikatúry súdnych autorít, údajné nedostatky elektronickej konverzie nie sú dôvodom na zrušenie napadnutého uznesenia. Žalobca zdôraznil, že v súvisiacom trestnom konaní, ktoré je vedené pre totožné skutkové okolnosti, došlo uznesením KR PZ ČVS: KrP-1/2-VYS-PO-2024 zo dňa 18.1.2025 k vzneseniu obvinenia žalovanému v 1. rade. Žalobca zopakoval svoju argumentáciu k výške škody a uviedol, že žalovaná v 2. rade nespochybnila škodu vo výške 732.030,75 eur. Opätovne poukázal na to, že žalovaná mala možnosť osvedčiť, že hodnota založeného majetku prevyšuje hodnotu žalobcovej pohľadávky. Zdôraznil, že žalobca nemá povinnosť akceptovať žiadne zabezpečenie svojho nároku do výšky prevyšujúcej 2/3 jeho pohľadávky. Prostriedky spoločnosti TATRA EXPRESS, s.r.o. boli zaistené za účelom odňatia výnosov z trestnej činnosti, nie za účelom náhrady škody žalobcovi. Žalobca poukázal na to, že náhradu škody voči žalovanému v 1. rade si uplatnil v trestnom konaní dňa 29.1.2025, je preto vylúčené, aby si žalobca svoj nárok uplatnil súčasne aj v civilnom konaní, z dôvodu prekážky litispendencie.

10. Žalovaná v 2. rade v ďalšom svojom vyjadrení poukázala na to, že žalobca je nositeľom dôkazného bremena, zopakovala časť svojej argumentácie k neosvedčeniu výšky zabezpečovanej pohľadávky, neprimeranosti nariadeného opatrenia, uviedla, že žalobca sa domáha toho istého nároku voči trom rôznym subjektom, poprela tvrdenie žalobcu o protizákonnosti konania žalovaného v 1. rade a označila námietku premlčania vznesenú žalovaným v 1. rade za riadnu voči pohľadávkam zo Zmluvy o poskytovaní prác a služieb zo dňa 1.12.2018 medzi žalobcom a Inštitútom verejnej dopravy, o.z., nárokov z pracovnej zmluvy a odmien za výkon funkcie člena štatutárneho orgánu. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/4/2025, ktoré sa týkalo totožného nároku voči predsedníčke predstavenstva žalobcu, ktorým Najvyšší súd zrušil nariadené zabezpečovacie opatrenie a vrátil Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie. Uviedla, že nárok uplatnený v trestnom konaní nie je možné zabezpečiť prostriedkami civilného konania.

11. Po uplynutí zákonnej lehoty podal voči uzneseniu súdu prvej inštancie odvolanie aj žalovaný v 1. rade a zároveň požiadal o odpustenie zmeškania lehoty. Súd prvej inštancie mu zmeškание lehoty odpustil uznesením č.k. 23Cb/96/2024-387 zo dňa 25.2.2025. Žalovaný v 1. rade odvolaním napadol výroky I., II., III., IV. a výrok VI. a navrhol, aby odvolací súd uznesenie v napadnutých výrokoch zrušil a konanie voči nemu zastavil. Žalovaný v 1. rade odvolanie odôvodnil tým, že v konaní neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a), b), f), h) CSP).

12. Žalovaný v 1. rade v odvolaní zhodne so žalovanou v 2. rade poukázal na nesúlad plnej moci udelenej právnenému zástupcovi žalobcu a osvedčovací doložkou so zaručenou konverziou novovzniknutého dokumentu, na neosvedčenie výšky a právneho dôvodu vzniku pohľadávky, ako aj na neprimeranosť vydaného zabezpečovacieho opatrenia a neexistenciu naliehavosti úpravy pomerov. Všetku činnosť, ktorú v mene žalobcu žalovaný v 1. rade vykonával robil so súhlasom alebo na žiadosť majoritného akcionára žalobcu. Žalovaný v 1. rade vznesol námietku premlčania väčšiny uplatnených pohľadávok.

13. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1. rade, vzhľadom na podobnú argumentáciu žalovaných, poukázal na svoje skoršie vyjadrenia k veci. Uviedol, že žalobca nemá ako získať dôkazy na preukázanie hodnoty založeného majetku, je úlohou žalovaných preukázať, že hodnota zálohu je nepomerne vyššia ako hodnota zabezpečenej pohľadávky. Navyše uviedol, že prípadná vedomosť konateľa majoritného akcionára žalobcu o schéme TATRA EXPRESS nemá vplyv na liberáciu žalovaného v 1. rade spod zodpovednosti za škodu, konateľ majoritného akcionára nemá vo vzťahu k žalobcovi povinnosť konať s odbornou starostlivosťou. Žalovaný v 1. rade o tvrdenej vedomosti majoritného akcionára nepredložil žiadne dôkazy. Vznesenú námietku premlčania označil za vágnu, neurčitú a procesne neúčinnú. Žalobca zopakoval, že nárok na náhradu škody v celom rozsahu uplatnil v adhéznom konaní, je preto vylúčené, aby si nárok na náhradu škody uplatnil aj pred civilným súdom. Za nepravdivú označil námietku, podľa ktorej žalovaní nemôžu podať návrh na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia.

14. Žalovaný v 1. rade v odvolacej replike opätovne poprel, že by svojim konaním porušil svoje povinnosti štatutárneho orgánu a tým spôsobil žalobcovi škodu a zdôraznil vedomosť majoritného akcionára, dozornej rady a ostatných členoch štatutárneho orgánu o jeho konaní. Uviedol, že nie je povinnosťou žalovaného preukazovať primeranosť zabezpečovacieho opatrenia, túto má mať súd osvedčenú už v čase jeho nariadenia. Opakovane namietal, že žalobca ho pred podaním návrhu nevyzval na úhradu nároku na náhradu škody, tento nárok žalovaný v 1. rade neuznáva. Pohľadávka vo výške 396.587,75 eur bola vylúčená na samostatné trestné konanie, v ktorom žalovanému v 1. rade nebolo vznesené obvinenie. V čase vydania rozhodnutia súdom prvej inštancie, súd nemohol mať uplatnenie nároku na náhradu škody žalobcom za preukázanú. Zopakoval, že žalobca si tú istú pohľadávku uplatňuje trikrát voči trom rôznym subjektom, súd prvej inštancie sa preto mal zaoberať primeranosťou nariadeného zabezpečovacieho opatrenia. Žalovaný v 1. rade uviedol, že mu nie je zrejmé, prečo žalobca uplatňuje svoj nárok v trestnom konaní. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/4/2025, ktoré sa týkalo totožného nároku voči inej členke štatutárneho orgánu, ktorým Najvyšší súd SR zrušil nariadené zabezpečovacie opatrenie a vrátil vec Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

15. Žalobca vo vyjadrení k posledným vyjadreniam žalovaných zopakoval svoju argumentáciu v spore, poukázal na to, že nositeľom dôkazného bremena sú obe sporové strany, správna právna kvalifikácia

nároku nie je procesnou povinnosťou žalobcu, žalovaný v 1. rade bol z funkcie člena predstavenstva odvolaný bezprostredne po získaní informácií o porušení jeho povinností, citoval z výpovede tretieho člena predstavenstva, ktorý v trestnom konaní uviedol, že nemal vedomosť o obsahu a podpise zmluvy o výkone správy. Vo vzťahu k primeranosti zabezpečovacieho opatrenia uviedol, že si doposiaľ v adhéznom konaní uplatnil nárok vo výške 1,2 mil. eur, z konania žalovaného v 1. rade však hrozí vznik ďalšej škody vo výške desiatok miliónov eur, či ohrozenie podnikateľskej činnosti žalobcu, ktorú vykonáva aj vo verejnom záujme, preto nariadené zabezpečovacie opatrenie považuje za primerané, aj bez uvedenia reálnej hodnoty zabezpečeného majetku žalovaných. Zopakoval svoju argumentáciu k dispozícii s informáciami o hodnote majetku žalovaných. Zopakoval tiež argumentáciu, že nie je povinný uskutočniť predžalobnú výzvu, v prejednávacom prípade by to navyše mohlo spôsobiť zmarenie uspokojenia žalobcovej pohľadávky. Námietku premlčania označil opätovne za právne neúčinnú a vo vzťahu k argumentácii žalovanej v 2. rade uviedol, že pre posúdenie premlčania je rozhodujúce, kedy došlo k zmenšeniu majetku žalobcu. Námietku neuloženia povinnosti podať žalobu vo veci samej žalobca označil za obsolentnú, neodôvodňujúcu zrušenie napadnutého uznesenia. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/4/2025 žalobca uviedol, že Najvyšší súd SR v ňom nariadené zabezpečovacie opatrenie zrušil výlučne z procesných dôvodov. Vo veci došlo opätovne k nariadeniu zabezpečovacieho opatrenia v pôvodnom rozsahu. Žalobca poukázal na judikatúru najvyšších súdnych autorít vo vzťahu k uplatneniu nároku na náhradu škody v adhéznom a civilnom sporovom konaní (II. ÚS 655/2013, II. ÚS 492/2011, I. ÚS 481/2019) a rozhodnutia Krajských súdov v Prešove a Žiline, podľa ktorých je prípustné zabezpečiť nárok uplatnený v adhéznom konaní zabezpečovacím opatrením.

16. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaných, ktoré boli podané oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

17. Žalovaný v 1. rade podanie odvolania proti výrokom I., II., III., IV. a VI. a žalovaná v 2. rade podanie odvolania proti výrokom II. a VI. odôvodnili dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), f), h) CSP, t.j. tým, že v konaní neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie porušil ich právo na spravodlivý súdny proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť odvolacích dôvodov, posúdil, či splnenie procesných podmienok, či súd prvej inštancie porušil ich právo na spravodlivý súdny proces, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

19. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP.). Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalovaných a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd udáva:

20. Žalobca sa návrhom na vydanie zabezpečovacieho opatrenia domáhal zriadenia záložného práva k nehnuteľnostiam vo výlučnom vlastníctve žalovaného v 1. rade, nehnuteľnostiam v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaného v 1. rade a žalovanej v 2. rade a k obchodným podielom žalovaného v 1. rade z dôvodu, že žalovaný v 1. rade ako štatutárny orgán žalobcu porušil svoje povinnosti podľa § 194 OBZ a spôsobil tým žalobcovi škodu veľkého rozsahu.

21. Súd prvej inštancie návrhu žalobcu vyhovel, pretože považoval za osvedčenú existenciu nároku na náhradu škody, existenciu obavy z budúceho zmarenia exekúcie a zároveň uzavrel, že zásah do vlastníckych práv žalovaných nie je neprimeraný prihliadnúc na ujmu hroziacu žalobcovi. Súd prvej inštancie neuložil žalobcovi povinnosť podať žalobu vo veci samej titulom nároku na náhradu škody.

22. Žalovaní v odvolaní uviedli, že došlo k naplneniu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), f), h) CSP, z dôvodu nedostatkov plnej moci právneho zástupcu žalobcu podať návrh voči žalovanej v 2. rade, nesúladi plnej moci udelenej právnomu zástupcovi žalobcu s osvedčovací doložkou so zaradenou konverziou elektronického dokumentu, nedostatkom preskúmania výšky a právneho dôvodu tvrdenej pohľadávky žalobcu súdom prvej inštancie, neprimeranosti rozsahu zabezpečovacieho opatrenia, ako aj z dôvodu neosvedčenia obavy, že exekúcia pohľadávky žalobcu bude ohrozená. Žalovaný v 1. rade vzniesol voči easti zabezpečovanej pohľadávky námietku premlčania. Žalovaní zároveň uviedli, že súd prvej inštancie pochybil, keď žalobcovi neuložil povinnosť podať žalobu vo veci samej.

23. Nakoľko právny zástupca žalobcu v priebehu odvolacieho konania predložil súdu originál plnej moci, ktorá mu bola udelená žalobcom dňa 16.1.2024, námietky žalovaných o nedostatkoch zaradenej konverzie tejto plnej moci stratili opodstatnenie a odvolací súd k nim nebude zaujímať stanovisko. Odvolací súd k uvedenému zdôrazuje, že nedostatok plnomocenstva je odstrániteľným nedostatkom podmienky konania a je možné ho odstrániť aj v odvolacom konaní (bližšie viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo/152/2010 z 31.10.2011).

24. Odvolací súd tiež uvádza, že plná moc udelená žalobcom jeho právnomu zástupcovi ho oprávuje aj na podanie návrhu na zabezpečovacie opatrenie voči žalovanej v 2. rade, nakoľko táto mu bola udelená na všetky úkony, súvisiace súdne a mimosúdne konania spojené s uplatňovaním a vymáhaním nárokov voči žalovanému v 1. rade. Pasívna legitímácia žalovanej v 2. rade je v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít nepochybne daná tým, že je bezpodielovou spoluvlastníkou easti zálohu.

25. Odvolací súd ďalej uvádza, že charakter konania o návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia nedovoľuje súdu podrobne skúmať argumenty strán vo vzťahu ku výške zabezpečovanej pohľadávky ani jej čiastočnému premlčaniu (rovnako viď uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 307/2020 z 23.6.2020), pretože v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia súd nevykonáva dokazovanie, ale rozhodnutie je založené výlučne na osvedčení rozhodujúcich právnych skutočností. Na posúdenie naplnenia predpokladov zodpovednosti za škodu, prípadnej liberácie zodpovednej osoby, konkrétnej výšky škody, jej premlčania, ale aj právneho dôvodu zabezpečovaného nároku je potrebné vykonanie dokazovania a zodpovedanie otázok presahujúcich nároky osvedčenia rozhodujúcich skutočností. Týmito otázkami sa náležite vysporiada súd, ktorý bude rozhodovať o zabezpečovanej pohľadávke žalobcu, a to v adhéznom konaní alebo civilnom konaní, na ktoré bude žalobca v procesnom postavení poškodeného súdom v trestnom konaní odkázaný. Pre účely rozhodnutia o návrhu na zriadenie sudcovského záložného práva postačuje osvedčenie existencie pohľadávky, pričom odvolací súd s poukazom na priebeh trestného konania a vznesenie obvinenia žalovanému v 1. rade konštatuje, že súd prvej inštancie existenciu zabezpečovanej pohľadávky správne posúdil ako osvedčenú.

26. Žalobca podaným návrhom požadoval zabezpečiť jeho nárok na náhradu škody vo výške „minimálne“ 1,2 milióna eur, pričom takto vyčíslenú škodu nepovažoval za konečnú. Uviedol, že v dôsledku úkonov žalovaného v 1. rade v mene žalobcu mu hrozí ďalšia škoda vo výške niekoľkých miliónov eur, čím môže byť ohrozené vykonávanie jeho podnikateľskej činnosti vo verejnom záujme. Žalovaní označili nariadené zabezpečovacie opatrenie za neprimerané, neuviedli však žiadne vlastné skutkové tvrdenia o hodnote zálohu, ani neupresnili rozsah, v akom už má byť zabezpečovacie opatrenie neprimerané. Nie je pritom pravdivé tvrdenie, že výlučným nositeľom procesných bremien v konaní je len žalobca. Vzhľadom na rozsah škody, tvoriacej súčasť skutku, pre ktorý už bolo žalovanému v 1. rade vznesené obvinenie, odvolací súd považuje nariadené zabezpečovacie opatrenie za primerané. Žalovaným nič nebráni v prípade, ak dôjde k zmene okolností prípadu navrhnúť zrušenie alebo zúženie rozsahu zabezpečovacieho opatrenia. Je pritom nevyhnutné zohľadniť aj skutočnosť, že nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nie je konečnou úpravou vzťahu strán, ale len úpravou dočasnou. V prípade, ak by žalobca musel pristúpiť k výkonu záložného práva, môže ho vykonať výlučne v rozsahu právoplatne priznanej pohľadávky.

27. Vzhľadom na solidárny charakter prípadného záväzku členov štatutárneho orgánu žalobcu na náhradu škody a účel zaistenia prostriedkov na účte spoločnosti TATRA EXPRESS, s.r.o., ktorým je výlučne odňatie výnosov z trestnej činnosti, neobstojí ani tvrdenie žalovaných o viacnásobnom zabezpečení toho istého nároku.

28. Odvolací súd považuje za správny záver súdu prvej inštancie o osvedčení obavy z ohrozenia exekúcie. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaní previedli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Takýto právny úkon sám o sebe postačuje na osvedčenie obavy z ohrozenia exekúcie. Žalovaným zostáva zachované právo na užívanie zálohu a pokiaľ nemajú v úmysle nehnuteľnosti alebo obchodné podiely prevádzať na tretie osoby, ide o opatrenie, ktoré ich v užívaní založeného majetku neobmedzí neprimeraným spôsobom.

29. Odvolací súd nedoplnil rozhodnutie súdu prvej inštancie o výrok ukladajúci žalobcovi podať žalobu vo veci samej, nakoľko k uplatneniu zabezpečovanej pohľadávky už došlo v trestnom konaní vedenom proti žalovanému v 1. rade pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) TZ. Podľa ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, ak bol nárok na náhradu škody uplatnený v tzv. adhéznom konaní, nie je možné uplatniť ten istý nárok na náhradu škody v konaní pred civilným súdom medzi tými istými stranami (R22/1979, II. ÚS 655/2013, II. ÚS 492/2011, I. ÚS 481/2019).

30. Pre úplnosť odvolací súd konštatuje, že v dôsledku uplatnenia nároku žalobcu v adhéznom konaní, nie je možné aplikovať právny záver vyslovený Najvyšším súdom SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3Obdo/4/2025, pretože týmto rozhodnutím Najvyšší súd SR zrušil nariadené zabezpečovacie opatrenie v obdobnom konaní práve z dôvodu, že súd nariajajúci zabezpečovacie opatrenie sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, či bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený v trestnom konaní a či je vytvorená prekážka zaatej veci pre uloženie povinnosti na podanie žaloby vo veci samej.

31. Odvolací súd pre úplnosť v súlade s rozhodnutiami iných krajských súdov (Krajský súd v Žiline uznesenie pod sp. zn. 7Co/86/2022 zo dňa 7.6.2022, Krajský súd v Prešove 25Co/21/2023 zo dňa 5.9.2023) konštatuje, že súd v civilnom sporovom konaní môže nariadiť zabezpečovacie opatrenie aj za účelom zabezpečenia nároku uplatneného v trestnom konaní. Trestný poriadok nepozná inštitút zabezpečovacieho opatrenia, ktorý by umožnil poskytnúť ochranu práv poškodeného postupom a v lehotách vymedzených v CSP. Ani zaistenie nároku poškodeného podľa Trestného poriadku nie je viazané na žiadne lehoty rozhodovania príslušných orgánov, a teda trestné konanie nie je spôsobilé poskytnúť urýchlenú ochranu ohrozeným vzťahom ako CSP. Zamietnutie návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia podľa CSP pre zabezpečenie nároku uplatneného v adhéznom konaní by podľa názoru odvolacieho súdu bolo odmietnutím spravodlivosti. V prípade zastavenia trestného stíhania, či oslobodenia žalovaného v 1. rade spod obžaloby, žalovaným zostáva zachované právo navrhnúť zrušenie zabezpečovacieho opatrenia.

32. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch podľa § 387 CSP potvrdil ako vecne správne.

33. Nakoľko o zabezpečovanej pohľadávke sa koná v adhéznom konaní, odvolací súd rozhodol aj o trovách odvolacieho konania, a to podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný, priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania, ktoré sú povinní nahradiť neúspešní žalovaní. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval,

tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má sám, alebo jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom podľa § 429 ods. 1 CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).